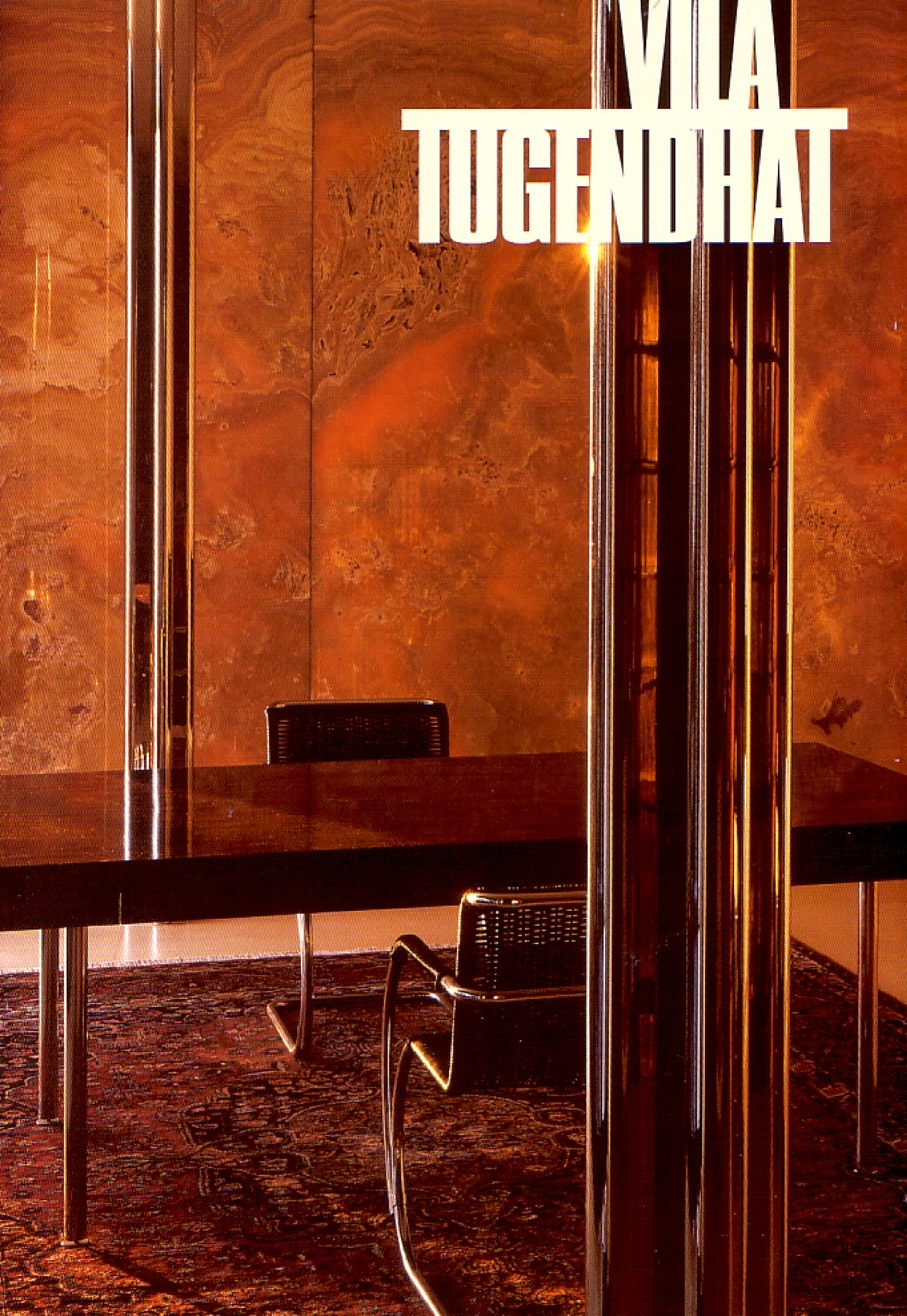
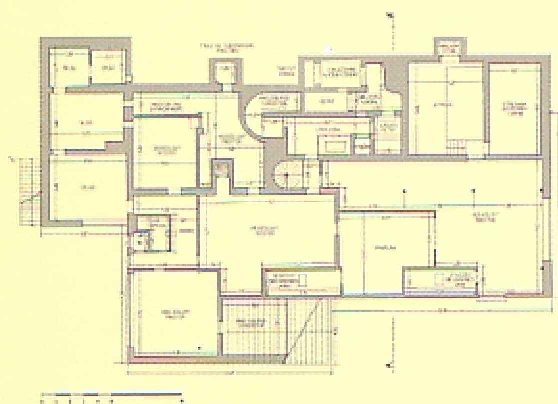
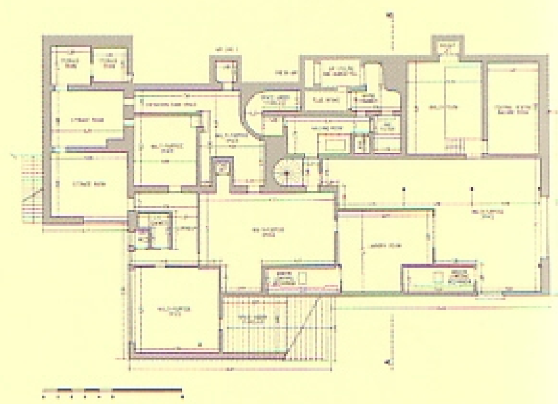
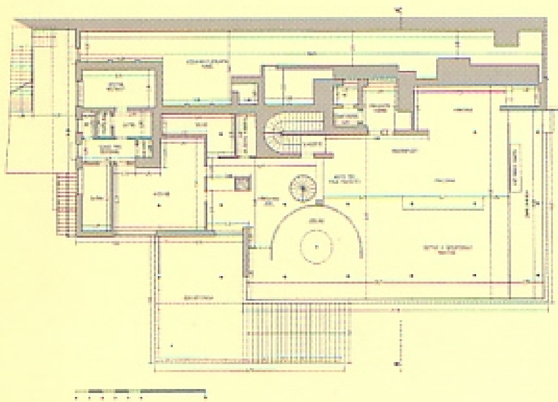
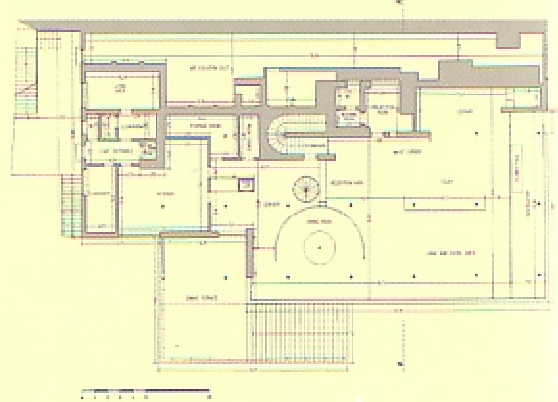
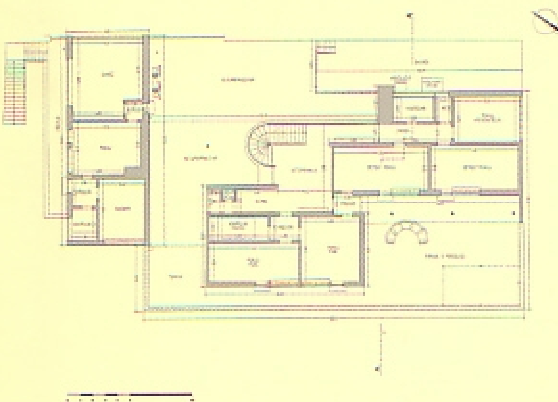
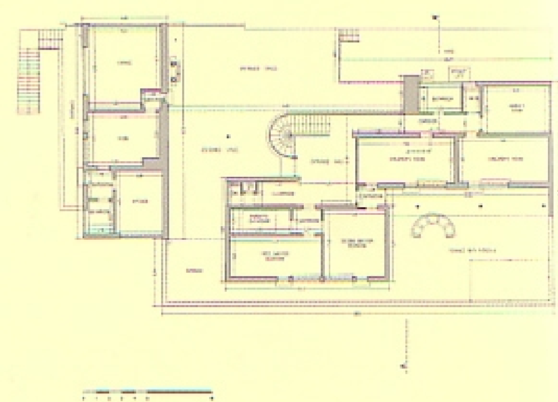
VISIT…

LANZAROTE Caliente.com

VILA TUGENDHAT

Vila Tugendhat
Architekt vily – Ludwig Mies van der Rohe
(spolupráce Lilly Reichová, Sergius Ruegenberg, Hermann John)
Architekt zahrady – Ludwig Mies van der Rohe
(spolupráce Grete Müllerová-Roderová)
Vila – zastavěná plocha 1211m² (hlavní obytná a společenská prostora 223m²)
Zahrada – výměra 6152m²

Villa Tugendhat
Designed by – Ludwig Mies van der Rohe
(in cooperation with Lilly Reich, Sergius Ruegenberg and Hermann John)
Garden Planner – Ludwig Mies van der Rohe
(in cooperation with Grete Müller-Roder)
The villa's total area – 1,211sqm (the main living space and parlour cover 223 sqm.)
The garden extends to 6,152 sqm.

VILA TUGENDHAT

Jen nemnoho památek moderní architektury si může být tak jisto svým dalším osudem, jako brněnská vila Tugendhat. Ochranu před nevhodnými zásahy, vyvolanými zejména případným nepřiměřeným využitím, jí skýtá statut národní kulturní památky, umocněný v současné době zapsáním do Seznamu světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO. Nemenší jistotu jí poskytuje trvale rostoucí zájem jak veřejnosti, tak českých a zahraničních odborníků, v prvé řadě historiků umění, architektů i pracovníků památkové péče, a ovšem i péče těch, kdo ji spravují – Muzea města Brna, centrálních a místních památkových institucí i vlastníka stavby – statutárního města Brna. Na jejich půdě, nejednou za účasti zahraničních specialistů, byla již zvážena koncepce generální památkové restituce vily s důrazem na její rehabilitování jak v původním významu stavby, tak v architektuře, interiérech, mobiliáři a detailech (obdobně jako Müllerova vila v Praze od Adolfa Loose).
Budoucí využití vily počítá s doplněním autentických interiérů o výstavu z historie domu v kontextu avantgardní architektury v České republice a o vybudování badatelsko – informačního centra. Vila Tugendhat bude moci tak nejlépe naplnit své poslání jako škola moderní architektury nejen pro odborníky, ale i pro veřejnost celého světa.

Few monuments of modern architecture can be as much sure of their fate as the villa Tugendhat in Brno. Its status as a national cultural heritage, now reinforced by its listing among the UNESCO World Cultural and Natural Heritage, will protect the villa against inappropriate occupancy and consequent undesirable alterations. No less protection is assured by the ever rising interest of both the public as well as Czech and foreign specialists, firstly historians of art, architects and staff of the Office for the Preservation of Monuments, then of course the dedication of those who ensure its administration – the Brno City Museum, central and local conservation institutions as well as the owner of the building – the Statutory Town of Brno. Frequent discussions have taken place, foreign specialists included, concerning the overall conservation of the villa, in particular its restitution, both in the original construction and also architecture, interior, furniture and detail (similar to the Müller villa in Prague designed by Adolph Loos).
The intention for the future is for the Villa, with its authentic interior, to complement an exhibition on its history in the context of avant-garde architecture in the Czech Republic, and for the development of a research and information centre. Villa Tugendhat will then be able to fulfil the role of a school of modern architecture not only for experts but also for the general public from all over the world.

„Architektura začíná položením dvou kamenů pečlivě vedle sebe."

1886 29. března se v Cáchách narodil v rodině kameníka Miese syn Maria Ludwig Michael.
1900–02 Navštěvoval Městskou školu řemesel a současně pracoval v dílně svého otce.
1905 Přesídlil do Berlína.
1905–1907 Zaměstnán jako kreslič v Berlíně u architekta a nábytkového designéra Bruno Paula.
1908–11 Začal spolupracovat s kanceláří architekta a designéra Petera Behrense, právě v době, kdy zde začínali i Walter Gropius a Le Corbusier.
1911 Realizoval Perlsův (později Fuchsův) dům v Berlíně-Zehlendorfu.
1913 Zahájil práci ve vlastním berlínském ateliéru.
1914 Po vypuknutí 1. světové války povolán do armády; činný ve svém oboru při stavbě mostů a silnic na Balkáně.
1918 Vrátil se do Berlína a zapojil se v nově vzniklé Výmarské republice mezi avantgardní umělce a architekty, formující se okolo právě vznikajícího Bauhausu, školy pro architekty a designéry ve Výmaru.
1921 Ke svému jménu si přidal dívčí příjmení své matky – van der Rohe – aby tím demonstroval, že válka jej hodně změnila a udělala z něj jiného člověka. Téhož roku navrhl mj. skleněný mrakodrap u berlínského nádraží na Friedrichstrasse.
1923 Spoluvydavatel avantgardního časopisu „G", který se jako první v Německu hlásil k moderním architektonickým směrům.
1924 Spoluzaložil skupinu avantgardních architektů „Kruh" (Ring).
1925 Stal se vicepresidentem Svazu německého díla (Werkbund der Deutschen).
1925–26 Získal zakázku od německé komunistické strany na pomník Karla Liebknechta a Rosy Luxemburgové v Berlíně (zničen po nástupu nacismu).
1927 Ve Weissenhofu ve Stuttgartu se konala pod názvem „Bydlení" první poválečná výstava Svazu německého díla. Mies van der Rohe – vedle dalších 16 předních evropských architektů, např. Le Corbusiera – zde představil svůj návrh obytných domů a jejich zařízení pro kolonii Weissenhof. Tato výstava poprvé představila tvůrčí symbiózu jednotlivých poválečných architektonických a designérských proudů a tendencí, pro kterou se od počátku třicátých let začalo vžívat označení „mezinárodní sloh".
1928–29 Návrh německého pavilonu pro světovou výstavu v Barceloně („Pavilon Barcelona") i mobiliáře (křeslo „Barcelona"); po ukončení výstavy byl pavilon rozebrán, dnes na jeho místě stojí dokonalá replika z roku 1986.
1928–30 Návrh a realizace vily manželů Tugendhatových v Brně. Prostorová koncepce, ocelová konstrukce, výběr a použití materiálů (onyx, travertin) včetně neobvyklých vzácných dřev (palisandr, eben) či prosklené stěny vytvářejí z vily jedno z klíčových děl světové moderní architektury.

"Architecture starts by laying two stones carefully next to each other."

1886 A son, Maria Ludwig Michael was born into the family of a stonemason Miese on 29 March in Aachen, Germany.
1900–02 He attended the Town School of Crafts and at the same time worked in his father's workshop.
1905 He moved to Berlin.
1905–1907 He was employed as a draughtsman in Berlin by the architect and furniture designer Bruno Paul.
1908–11 He began a collaboration with the office of architect and designer Peter Behrens, at the same the time as Walter Gropius and Le Corbusier started working here.
1911 He carried out the Perls's (later called the Fuchs's) house in Berlin-Zehlendorf.
1913 He opened his own practice in Berlin.
1914 After the outbreak of the World War I, he was drafted into the army and became active in his profession, building bridges and roads in the Balkans.
1918 He returned to Berlin and became involved in the newly established Weimar Republic among the avant-garde artists and architects forming, around the emerging Bauhaus, schools for architects and designers in Weimar.
1921 He added to his name his mother's maiden name – van der Rohe – to demonstrate that the war had changed him a lot. It made him a different man. At this time he designed, among other things, a glass skyscraper next to the Friedrichstrasse Station in Berlin.
1923 He became co-publisher of the avant-garde magazine "G", which was the first in Germany to stand up for the modern architectonic trends.
1924 He was among the co-founders of a group of avant-garde architects called "Ring".
1925 He was appointed vice-president of the German Work Association (Werkbund der Deutschen).
1925–26 He gained an order of the German Communist party for a statue of Karl Liebknecht and Rosa Luxemburg in Berlin (it was destroyed after the Nazis came into power).
1927 The first postwar exhibition took place in Weissenhof in Stuttgart under the name "Housing". Mies van der Rohe – next to 16 other leading European architects, including Le Corbusier – introduced his design for residential houses and their furnishing for the Weissenhof settlement. This exhibition presented, for the first time, a creative symbiosis of the individual postwar architectonic and design trends and tendencies, known from the beginning of the 1930s as the "international style".
1928–29 Design of the German pavilion for the world exhibition in Barcelona ("Barcelona Pavilion"); after the exhibition the pavilion was taken to pieces but, since 1986, a very close replica has been standing in its place.
1928–30 Design and construction of the villa for Mr. and Mrs. Tugendhat in Brno. The conception of space, steel structure, selection and use of materials

1930 Mies se stal ředitelem Bauhausu v Desavě (který se sem roku 1925 přestěhoval z Výmaru).
1933 Po nástupu nacistů k moci byl Bauhaus uzavřen, Mies pokračovalve své práci se studenty v Berlíně – Steglitz (jen několik málo měsíců, než i toto pracoviště bylo nacisty uzavřeno).
1934 Zúčastnil se mezinárodní soutěže na německý pavilon pro světovou výstavu v Bruselu; jeho návrh nebyl vybrán. Postupně mu byla v Německu znemožňována jeho architektonická práce.
1937 Emigrace do Spojených státu amerických; brzy po příjezdu do USA se stal ředitelem School of Architecture na chicagském Illinois Institute of Technology. V této funkci zde pracoval až do svého odchodu na odpočinek roku 1958.
1940 Pro svou školu navrhl urbanistické řešení nového univerzitního kampusu.
1944 Získal americké občanství.
1946–50 Návrh a realizace Farnsworth House v Planu v Illinois, USA.
1948–51 Návrh a realizace Promontory Appartments v Lake Shore Drive v Chicagu.
1954–58 Návrh mrakodrapu pro firmu Seagram v New Yorku. Díky Miesově péči o materiály, mimořádnému smyslu pro proporce a extrémnímu důrazu na detail je budova příkladnou ukázkou jeho hesla „Méně je více".
1959–64 Mies získal stavbou budovy Chicago Federal Center první oficiální státní zakázku od americké vlády.
1965–68 Stavba budovy Galerie 20. století (součást Nové národní galerie v Berlíně).
1969 17. srpna Ludwig Mies van der Rohe v Chicagu zemřel. Stavba jeho poslední budovy – pro firmu IBM v Chicagu – byla dokončena roku 1971.

(onyx, travertine), including atypical rare wood (jacaranda, ebony) and the glass walls make the villa one of the key masterpieces of world modern architecture.
1930 Mies was appointed director of Bauhaus in Desava (to where it was moved from Weimar in 1925).
1933 When the Nazis came to power Bauhaus was closed down and Mies continued his work with students in Berlin – Steglitz (only a few months later this workplace also was closed down by the Nazis).
1934 He took part in an international competition for the German Pavilion for the world exhibition held in Brussels; his design was not selected. He was gradually deprived of his work as an architect in Germany.
1937 Emigration to the United States of America. Soon after his arrival in the USA he was appointed director of the School of Architecture at the Institute of Technology in Chicago, Illinois. He held this position until his retirement in 1958.
1940 He designed for his school an urbanistic concept of a new university campus.
1944 He obtained American citizenship.
1946–50 Designed and implemented the Farnsworth House in Plan, Illinois, USA
1948–51 Designed and implemented Promontory Apartments, Lake Shore Drive, Chicago.
1954–58 Design of a skyscraper for Seagram in New York. Thanks to Mies's care for materials, extraordinary sense of proportion and extreme emphasis on detail, the building is an exemplary demonstration of his motto "less is more".
1959–64 Construction of the Chicago Federal Center – this was his first official government order from the American administration.
1965–68 Construction of the 20th Century Gallery (part of the New National gallery in Berlin).
1969 Ludwig Mies van der Rohe died in Chicago on 17 August. Construction of his last building – for IBM in Chicago – was completed in 1971.

GRETE TUGENDHAT (1903–1970)

- studium národní ekonomie ve Vídni
- 1922–28 pobývala v Berlíně
- z prvního manželství s Hansem Weissem dcera Hanna Lambeková-Weissová (1924–1991; psycholožka)
- 30. 7. 1930 sňatek s Fritzem Tugendhatem

děti: Ernst (1930, profesor filozofie)
Herbert (1933–1980, ředitel pojišťovací společnosti, univerzitní lektor)
Ruth Guggenheimová-Tugendhatová (1942, psychoanalytička)
Daniela Hammerová–Tugendhatová (1946, profesorka dějin umění)

- studied national economy in Vienna
- 1922–28 resided in Berlin
- daughter (from her first marriage to Hans Weiss) Hanna Lambek-Weiss (1924–1991, Psychologist)
- 30.07.1930 married Fritz Tugendhat

children: Ernst (1930, professor of philosophy)
Herbert (1933–1980, director of an insurance company, university lecturer)
Ruth Guggenheim-Tugendhat (1942, psycho-analyst)
Daniela Hammer-Tugendhat (1946, professor of history of art)

FRITZ TUGENDHAT (1895–1958)

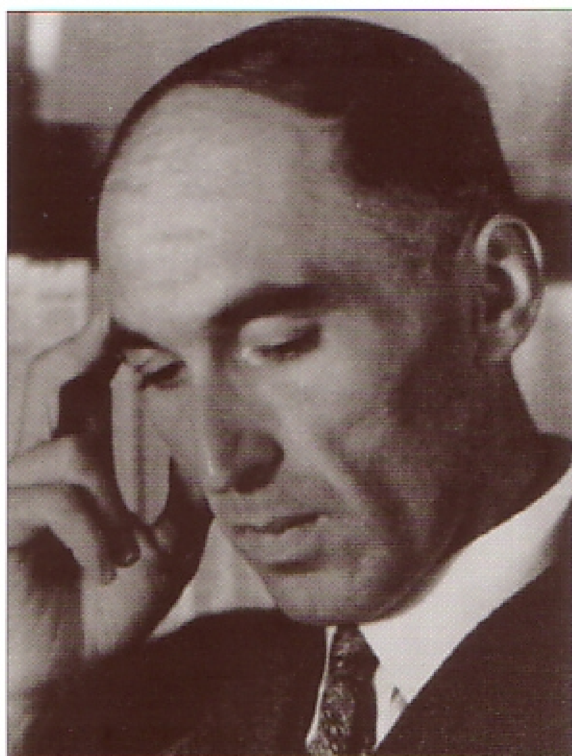
- spolumajitel vlnařských továren v Brně
- 1938 odešel s rodinou do emigrace, nejprve do Švýcarska a v roce 1941 do Venezuely
- v 50. letech 20. století návrat rodiny do Švýcarska (St. Gallen)

- co-owner of the woollen factories in Brno
- 1938 emigrated with his family, first to Switzerland and in 1941 to Venezuela
- in the 1950s the family returned to Switzerland (St. Gallen)

LUDWIG MIES VAN DER ROHE

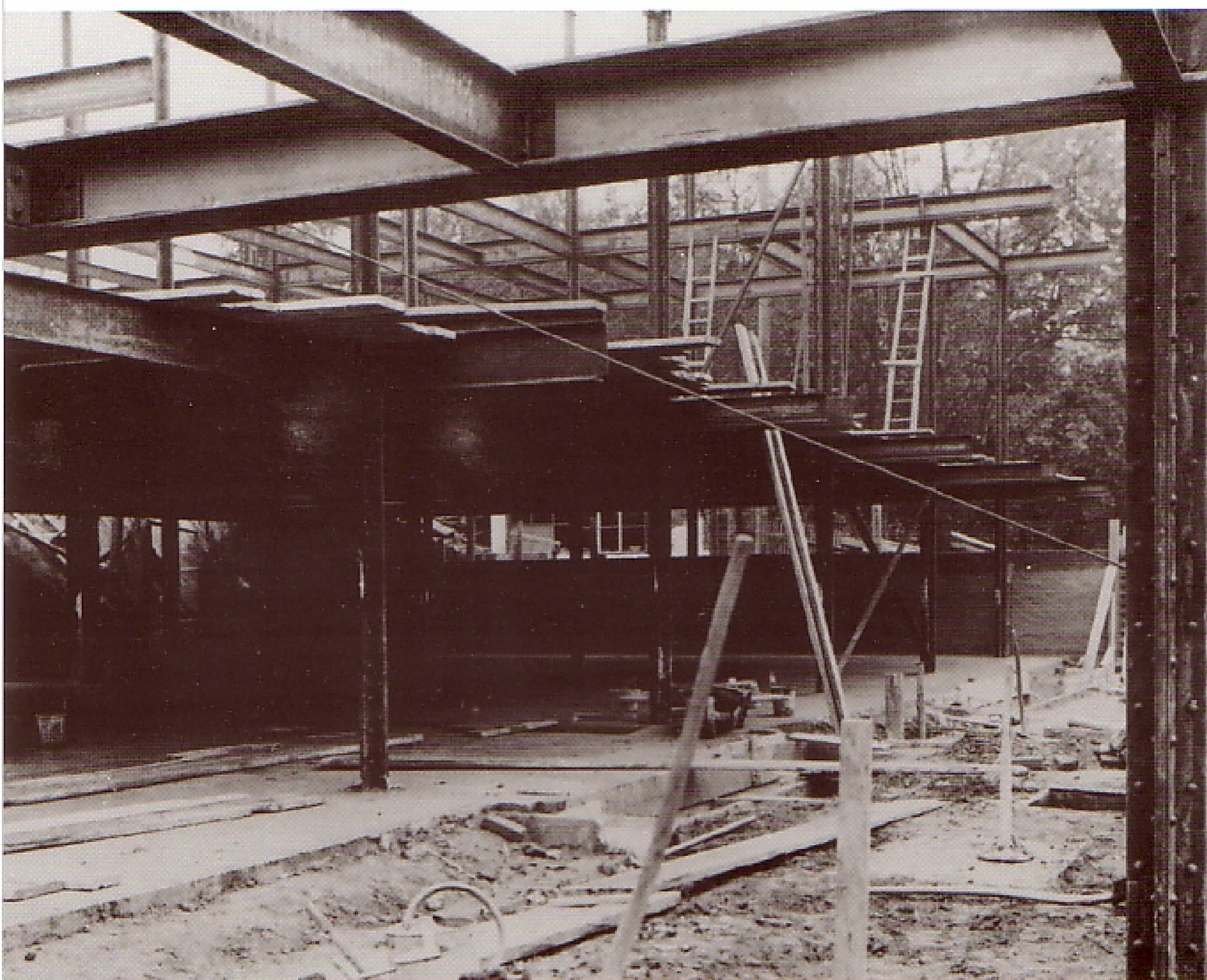

GRETE TUGENDHAT

FRITZ TUGENDHAT

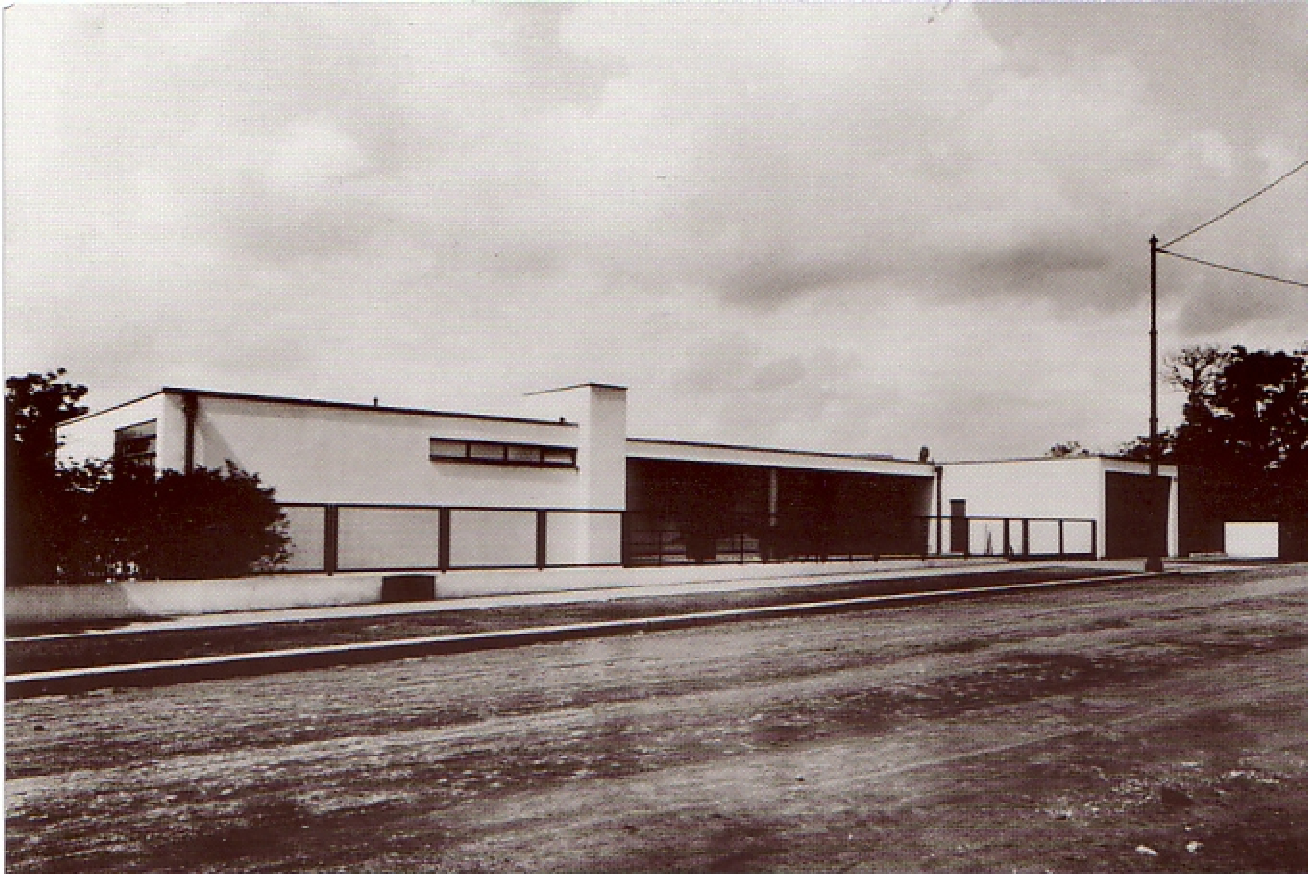

Rodinný dům vilového typu v Brně-Černých Polích na Černopolní ulici 45, známý pod názvem „Vila Tugendhat", vzbudil velký ohlas a zájem už v době svého vzniku. Její jedinečný modelový charakter v kontextu doby, materiálové provedení a v neposlední řadě významná architektova souhra se stavebníkem z ní učinil dílo celosvětového významu, které se stalo jedním z mezníků v historii architektury 20. století.
Dispoziční řešení vily vychází ze svažitého terénu a ze zdůraznění jihozápadní orientace. Odtud vyplývá jistá dualita průčelí – přízemního do ulice, patrového do zahrady – a horizontalita stavby. Tyto okolnosti měly vliv i na její vnitřní členění a funkční rozvržení jednotlivých částí objektu. V prvním podlaží (suterénu) jsou užitkové prostory, sloužící (s výjimkou fotolaboratoře) hospodářskému a technickému provozu domu. Ve druhém podlaží (přízemí) je situován hlavní obytný prostor se zimní zahradou. Druhou část podlaží tvoří kuchyně s přípravnou jídel, jídelním výtahem a komorami, s nimiž sousedí samostatně přístupné místnosti s příslušenstvím pro personál. Třetí podlaží (první patro), koncipované jako vstupní, zahrnuje halu, pokoje dětí a rodičů, pokoj vychovatelky, koupelny a WC. V samostatném křídle je situována garáž a byt domovníka.
Základní myšlenka stavby spočívá v důsledném popření tradiční koncepce, která nazírala na obydlí jako soustavu vzájemně oddělených funkčních jednotek. Nadměrný význam funkčního hlediska a jeho negativní působení na oblast prostorových zážitků odstranil Mies zvrácením dosavadního vztahu mezi věcností funkce a emocionalitou architektonického prostoru ve prospěch druhého faktoru. Mies použil prostředku, který byl jednoduchý, leč radikální: prostorový princip sčítání nahradil principem dělení. Takto vzniklý prostor ztratil „statický" charakter. Jeho hlavní vlastností byla naopak dynamická kontinuita, vyplývající z jeho nepřerušovaného „plynutí", a stupňovaná aktivita účinu na vnímatele. Hlavní obytný prostor byl jen náznakově členěn – volně stojící onyxovou stěnou či půlkruhovou stěnou z makassarského ebenu, závěsy nebo nízkým nábytkem – na několik funkčně odlišných „sektorů" (místo pro přijímání hostů, hudební kout, pracovna s knihovnou, větší společenské posezení, jídelna).
Již samo toto členění hlavního obytného prostoru ukázalo, jak podstatný význam projektant přikládal prostorovému programu. Do jaké míry mu šlo především o řešení prostorových otázek, doložil neméně radikálně pojatý vztah „interiéru" k okolí. Zatímco vstupní patro je směrem k ulici uzavřeno téměř plnou zdí, hlavní obytná prostora byla otevřena do zahrady na dvou stranách souvislou skleněnou stěnou, umožňující smyslový kontakt s okolním prostorem. „Plynutí" prostoru tedy nebyla položena hmotou obalu stavby pevná a konečná hranice. Toto řešení podtrhovala i možnost úplného spuštění dvou okenních tabulí a decentní barvy interiéru, které ponechávají hlavní důraz na barevnosti okolní přírody.

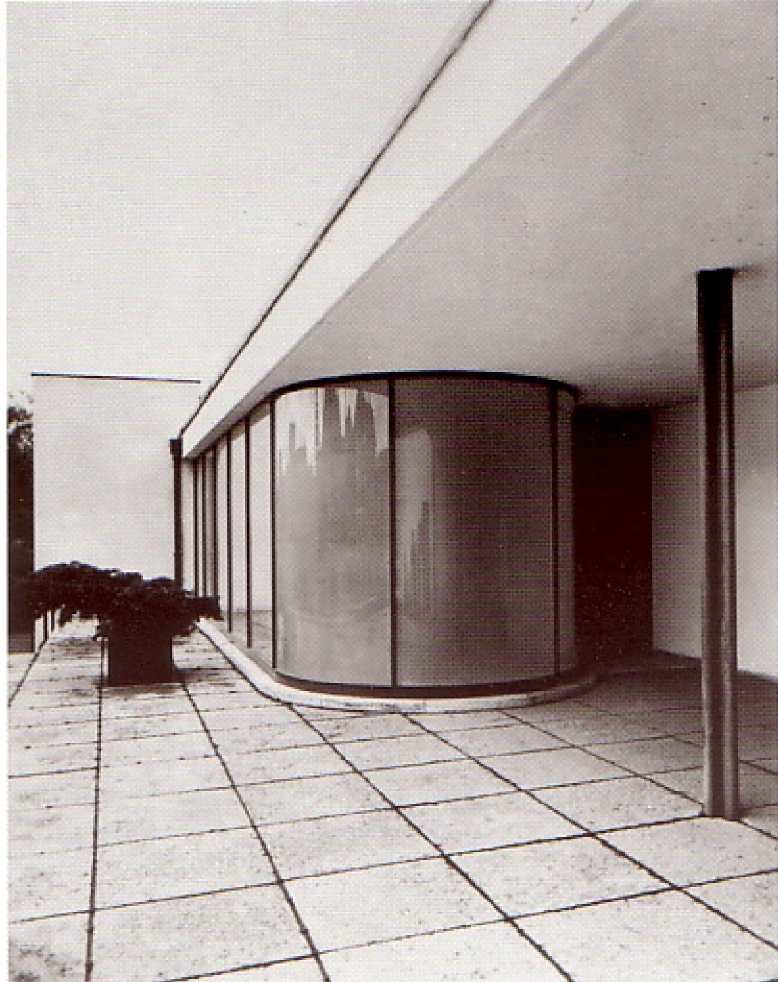
A family house of the villa type in the Brno quarter of Černé Pole, at Černopolní Street No. 45, known as "Villa Tugendhat", even at the time of its creation, met with much interest and enthusiasm. Its unique character (being a model of contemporary building) combined with the materials used and – last but not least – the significant empathy of the architect with the builder, made it a work of global importance that has become one of the milestones in the history of the 20th century architecture.
The villa stands on a south-western slope, which is the reason for a certain duality of the front – the ground floor front leading to the street, the first floor front to the garden – and horizontal appearance of the construction. These circumstances influenced the interior division and functional layout of individual parts of the building. There are service rooms and a photo laboratory on the first storey (basement). The residential rooms with a winter garden are situated on the second storey (ground floor). The other part of this floor contains the kitchen with a meal servery, food lift and larders that are next to a separately accessible room reserved for staff. The third storey (first floor), outlined as the entrance, includes the hall, rooms of the children and parents, nanny's room, bathrooms and toilet. The garage and caretaker's flat are situated in a separate wing.
The basic idea of the construction involves a denial of the traditional concept, which regarded a dwelling as a system of functional units separated from one another. Mies eliminated the excessive significance of the functional side, and its negative effect on the realization of space, by turning around the existing relationship between the materialism of a function and emotionality of the architectonic space in favour of the other factor. Mies made use of a means that was simple, but radical: he substituted the space principle of addition with the principle of division. Space created this way lost the "static" character. Its main quality, on the contrary, was its dynamic continuity arising from the uninterrupted "flow" and mounting effect on the perceiving person. The major residential area was divided by way of hints only – free standing onyx wall or semicircular wall made of the Makassar ebony, curtains or low furniture – into several different "sections" (a place for receiving visitors, music spot, study with library, larger parlour and dinette).
Such a division of the main residential area alone showed how great importance the designer attached to the organisation of space. The extent to which he was concerned with the ideals of space is illustrated by an equally radical approach to the relationship of the "interior" with the surroundings. While the entrance floor is closed towards the street by almost a complete wall, the main residential area is open to the garden on both sides with a continuous glass wall providing a sensory contact with the surrounding area. Due to the building materials used, the "flow" of space was thereby uninterrupted by any firm or final border. Such a solution underlined also the possibility of lowering

Neméně kultivované a tvarově dokonalé je i Miesovo nábytkové vybavení, které se dnes dochovalo jen v torzu. (Některé jeho součásti – židle „Brno", křeslo „Tugendhat", skleněný stůl aj. – se staly závaznými či podněcujícími prototypy ve vývoji moderního, nejen funkcionalistického nábytku.)
S novou prostorovou koncepcí úzce souvisely i některé konstrukční změny. Většina vnějších i vnitřních plných zdí byla nahrazena ocelovými pilíři, rozmístěnými na pravoúhlém půdorysném rastru, nesoucími stropnice, případně střešní desky. Jejich ztvárnění podtrhlo absolutní prvenství prostoru: pilíře křížového profilu byly odhmotněny až na hranici nosných možností, kdy jejich křehkost byla umocněna potažením chromovaným plechem s odhmotňující schopností reflexe.
K výjimečnosti stavby přispěly rovněž nejrůznější technické novinky, které ani dnes nejsou v obytných budovách zdaleka běžné, jako např. elektrické spuštění oken, klimatizace nebo elektronické zabezpečení domu pomocí fotobuňky.

two windowpanes of glass and sympathetic interior colours to put the main emphasis on the mosaic of colours in the surrounding nature.
No less cultivated and perfect in shape is Mies's furniture, of which only fragments have been preserved in good condition. (Some of the pieces – "Brno" chairs, "Tugendhat" armchair, glass table, etc. – became the binding or stimulating prototypes in the development of modern, not only functionalistic furniture).
The new conception of space was closely interrelated to a change in the established idea of building methods, revealing itself in the structure. Most of the external and internal full walls were replaced with steel pillars, arranged on a rectangular type of layout, bearing the ceiling joists or, possibly, the roofing slabs. Their representation emphasised absolute supremacy of the space: pillars with cross profile were reduced almost to the limit of weight bearing capacity, when their fragility was amplified by being covered with chrome coated sheets with the dematerialising capability of reflection.
A great contribution to the uniqueness of the construction was due to various technical innovations that, even today, are not at all common in residential homes, such as the electrically powered windows, air conditioning or electronic house security system working on the principle of a photoelectric cell.

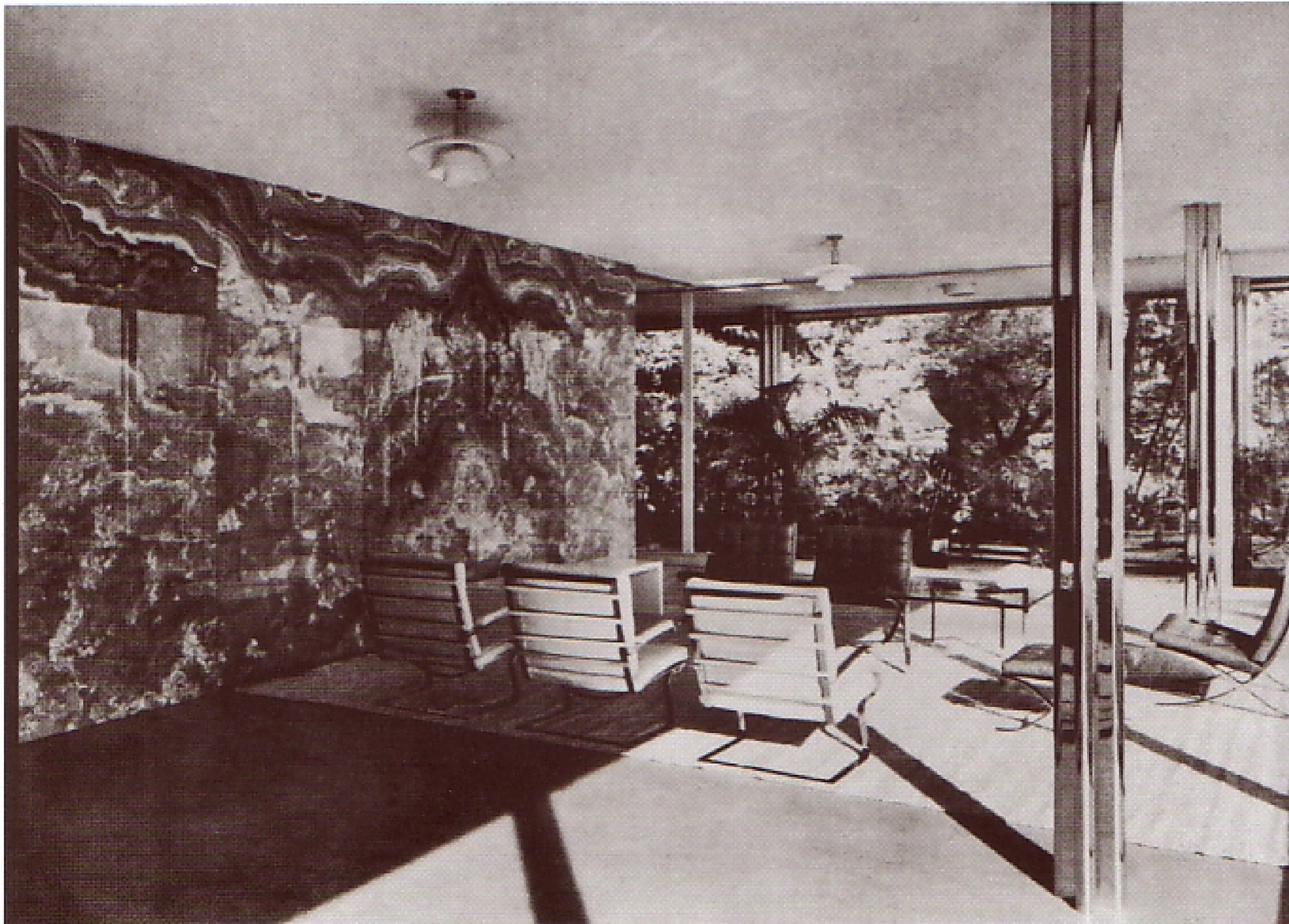

léto 1928
První setkání Ludwiga Miese van der Rohe s Grete a Fritzem Tugendhatovými v Berlíně.
září 1928
Setkání manželů Tugendhatových s Miesem van der Rohe v Brně – prohlídka pozemku (patřícího původně k domu na Sadové ul. 22, majitel Alfred Löw-Beer).
31. 12. 1928
Mies předkládá v berlínském ateliéru Tugendhatovým základní koncepci domu.
15. 3. 1929
Darovací smlouvou od Alfreda Löw-Beera (otec Grete Tugendhatové) získán pozemek, na němž dnes vila stojí.
22. 4. 1929
Podána žádost o stavební povolení.
18. 5. 1929
Stavební úřad provedl komisionelní řízení.
červen 1929
Zahájeny stavební práce, realizací pověřena brněnská stavební firma Artur a Mořic Eislerové.
26. 9. 1929
Městská rada Zemského hlavního města Brna uděluje stavební povolení.
srpen 1930
Stavba vily dokončena.
30. –31. 8. 1930
Vypracováno zaměření objektu americkým architektem Philipem Johnsonem.
listopad 1930
Dokončeno vybavení domu nábytkem.
prosinec 1930
Rodina Tugendhatů se stěhuje do vily.
1938
Odchod rodiny Tugendhatů do emigrace.
4. 10. 1939
Objekt konfiskován německou tajnou státní policií.
12. 1. 1942
Vlastnické právo převedeno na Velkoněmeckou říši.
duben 1945
Vila devastována, rozchvácení části vnitřního vybavení a mobiliáře.
17. 7. 1945
Výměrem ministerstva průmyslu zavedena národní správa.
1. 8. 1945 – 30. 6 1950
Objekt využíván jako škola rytmiky profesorky brněnské konzervatoře Karly Hladké.
30. 10. 1950
Převedení objektu do vlastnictví Krajského národního výboru a jeho přidělení Státnímu ústavu léčebného tělocviku.
od 60. let
Snahy o navrácení vily do původního stavu a využití pro kulturní účely z iniciativy architekta Františka Kalivody.
1962–1969
Rehabilitační středisko Fakultní dětské nemocnice.

Summer 1928
First meeting of Ludwig Miese van der Rohe with Grete and Fritz Tugendhat in Berlin.
September 1928
Meeting of Grete and Fritz Tugendhat with L. Miese van der Rohe in Brno – visit to the grounds (originally belonging to a house in Sadová Street 22, its owner Alfred Löw-Beer)
31 December 1928
Mies submits the basic concept of the house in the Berlin office of the Tugendhats.
15 March 1929
The grounds, where the villa now stands, are acquired through a Deed of Donation from Alfred Löw-Beer (father of Grete Tugendhat).
22 April 1929
Application for planning permission submitted.
18 May 1929
Planning Department and Building Control Office hold commission proceedings.
June 1929
Construction work commenced, the execution of which is entrusted to the Brno construction company of Arthur and Maurice Eisler.
26 September 1929
Planning Permission granted by the Municipal Council of the Provincial Metropolis of Brno.
August 1930
Construction of the villa completed.
30–31 August 1930
Survey of the construction carried out by an American architect, Philip Johnson.
November 1930
Furnishing of the house completed.
December 1930
The Tugendhat family moves in.
1938
The Tugendhats emigrate.
4 October 1939
The building is confiscated by the German State Secrete Police.
12 January 1942
Right of ownership is ceded to former Greater Germany.
April 1945
The villa is plundered, some of the interior fittings and furniture are seized.
17 July 1945
By assessment of the Ministry of Industry, State administration is introduced.
1 August 1945 – 30 June 1950
The building is utilised as a school of rhythm by Karla Hladká, professor of the Brno Academy of Music.
30 October 1950
The building is transferred to the ownership of the Regional National Committee, who assign it to the State Institute of Remedial Exercises.

6. 12. 1963
Dům zapsán do Státního seznamu kulturních památek.
16. – 18. 1. 1969
Konference v Brně s mezinárodní účastí, věnovaná otázce restituce vily (mezi hosty byla i Grete Tugendhatová).
1. 1. 1980
Dům převeden do majetku Národního výboru města Brna.
1982–1985
Obnova domu podle projektu brněnského Státního ústavu pro rekonstrukce historických měst a objektů (autoři – Kamil Fuchs, Jarmila Kutějová a Josef Janeček).
1985–1993
Objekt sloužil jako reprezentační ubytovací zařízení městské samosprávy.
1993
Vydáno usnesení Rady města Brna o kulturním využití objektu.
1. 7. 1994
Objekt převeden do správy Muzea města Brna a zpřístupněn veřejnosti.
16. 8. 1995
Udělen statut Národní kulturní památky.
prosinec 2001
Vila zapsána do Seznamu světového kulturního dědictví UNESCO.

from the 1960s
Efforts are made to return the villa to its original condition and to use it for cultural purposes on the initiative of architect František Kalivoda.
1962–1969
Rehabilitation Centre for the Children's Teaching Hospital
6 December 1963
The house is listed as a cultural monument.
16–18 January 1969
Conference with international participation held in Brno on the issue of restitution of the villa (Grete Tugendhat was one of the invited).
1 January 1980
The house is transferred to the ownership of the National Committee of the City of Brno.
1982 – 1985
Reconstruction of the house under a project by the State Institute for Reconstructions of Historical Towns and Buildings (authors – Kamil Fuchs, Jarmila Kutějová and Josef Janeček).
1985 – 1993
The building is utilised by the Municipal Authorities as prestigious accommodation for visiting dignitaries.
1993
Brno City Council issues a resolution on the cultural use of the building.
1 July 1994
The building is assigned to the administration of the Brno City Museum and opened to the public.
16 August 1995
Villa is granted the status of a national cultural monument.
December 2001
Villa is listed in the UNESCO world cultural heritage.

Muzeum města Brna, Špilberk 1, CZ – 662 24 Brno
e-mail: muzeum.brno@spilberk.cz
www.spilberk.cz
www.tugendhat-villa.cz